

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 14.287 van 18 juli 2008
in de zaak RvV XII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 14 maart 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 23 januari 2008 waarbij zijn aanvraag tot regularisatie wordt geweigerd en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 25 februari 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juni 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. CLAESKENS, die loco advocaat A. DE POURCQ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Rechtspleging.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat de verwerende partij een gedeelte van haar administratief dossier laattijdig heeft ingediend.

Luidens artikel 39/72, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bezorgt de verwerende partij de griffier binnen de acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

In casu heeft de verwerende partij bij brief van 29 mei 2008 bijkomend een gedeelte van het administratief dossier overgemaakt. De Raad stelt vast dat dit gedeelte van het administratief dossier buiten de voorgeschreven termijn van acht dagen werd ingediend. Luidens haar eigen verklaringen werd de verwerende partij per brief van 19 maart 2008 in kennis gesteld van het verzoekschrift. De verwerende partij diende een gedeelte van het administratief dossier in bij brief van 29 mei 2008. Bijgevolg is dit gedeelte laattijdig overgemaakt.

De Raad wijst partijen ter terechtzitting op het laattijdig indienen van het administratief dossier en op artikel 39/59, §1 van de voormelde wet: *“Wanneer de verwerende partij het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn toestuurde, worden de door de verzoekende partij vermelde feiten als bewezen geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.”* (zie ook Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 121; R.v.St., nr. 160.776 van 29 juni 2006; R.v.St., nr. 111.666 van 17 oktober 2002, R.v.St., nr. 103.423 van 8 februari 2002, R.v.St., nr. 84.661 van 31 januari 2000).

Ter terechtzitting, gewezen op het voorgaande, vraagt geen der partijen om een uitstel.

Daargelaten de vraag in welke mate de Raad vermag acht te slaan op de inhoud van het administratief dossier wijst de Raad erop dat het vermoeden dat de door verzoeker aangehaalde feiten als bewezen worden geacht, geen betrekking heeft op de juridische gevolgen of kwalificaties van die feiten. In casu betreffen de middelen enkel rechtsvragen derwijze dat de inzage van het administratief dossier niet noodzakelijk is ter beslechting van het geschil (R.v.St., nr. 127.990, 10 februari 1994). Derhalve gaat de Raad uit van de feiten zoals voorgesteld in het tijdig neergelegd deel van het administratief dossier en de feiten zoals voorgesteld door verzoeker, die overigens door de verwerende partij niet worden betwist.

2. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoeker verklaart van Turkse nationaliteit te zijn. Hij stelt sinds 1993 in België te verblijven.

Op 28 januari 2000 dient hij een aanvraag tot regularisatie in op grond van de wet van 22 december 1999. Volgens verzoeker werd een negatief advies uitgebracht op 24 augustus 2000 waartegen hij ageerde bij aangetekend schrijven. Hij stelt dat bij brief van 2 november 2000 en bij brief van 21 november 2001 vijf nieuwe stukken werden toegevoegd.

Op 27 mei 2005 veroordeelde de Correctionele Rechtbank te Antwerpen verzoeker wegens gebruik van een vals stuk. Het Hof van Beroep sprak hem evenwel vrij op 28 juni 2006.

Op 20 november 2007 heeft de Commissie voor Regularisatie een (tweede) negatief advies gegeven.

Verzoeker stelt hiertegen geageerd te hebben bij brief van 20 december 2007. Deze brief zou niet beantwoord zijn.

Uit de nota met opmerkingen blijkt dat de verwerende partij deze feiten niet betwist. Wel stelt zij de brief van 20 december 2007 niet ontvangen te hebben.

Op 23 januari 2008 neemt de bevoegde minister, zich steunend op dit advies van 20 november 2007, de beslissing waarbij de aanvraag tot regularisatie wordt geweigerd, waarna op 25 februari 2008 bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de twee

bestreden beslissingen waartegen verzoeker een verzoekschrift tot nietigverklaring en schorsing heeft ingediend.

De eerste bestreden beslissing luidt als volgt:

*“De Kamer van de Commissie voor Regularisatie heeft mij, overeenkomstig de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van sommige categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, gevat met een ongunstig advies voor beslissing inzake uw aanvraag tot regularisatie, door U ingediend bij de Burgemeester te ANTWERPEN, op 28/01/2000 en dat het nummer 20602000012805168 draagt.
Ik heb beslist dit advies, waarvan ik de overwegingen onderschrijf en als de mijne overneem, en waarvan U in bijlage een kopie vindt, te volgen.
U beschikt over 30 dagen om een verzoekschrift tegen deze beslissing in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.”*

3. Onderzoek van het beroep.

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending van de motiveringsplicht aan zoals vervat in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

3.1.1. Verzoeker betoogt dat geen rekening werd gehouden met zijn uitvoerige brief van 20 december 2007. Hij stelt dat de minister zich enkel op het advies van de Commissie steunt en dat op geen enkele manier rekening wordt gehouden met de inhoud van de voormelde brief.

3.1.2. De verwerende partij stelt dat de brief niet in het administratief dossier terug te vinden is.

3.1.3. De formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft enkel betrekking op de beslissingen genomen in het kader van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is genomen in het kader van de Regularisatie-wet derwijze dat de aanvoering van artikel 62 van de Vreemdelingenwet niet terzake dienend is (R.v.St., nr. 174.697 van 20 september 2007).

In het middel wordt niet aangetoond op welke wijze de brief de bestreden beslissing in positieve zin had kunnen ombuigen, gelet op wat uiteengezet wordt in het tweede middel. De formele motiveringsplicht houdt niet in dat dient geantwoord te worden op iedere brief na het advies van de Commissie voor Regularisatie (R.v.St., nr. 174.697 van 20 september 2007).

De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op

te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoek-schrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. (zie o.a. R.v.St. nr. 167.407, 2 februari 2007; R.v.St. nr. 167.411, 2 februari 2007).

In het middel wordt niet aangetoond op welke wijze de brief de bestreden beslissing in positieve zin had kunnen ombuigen, gelet op wat uiteengezet wordt in de bespreking van het tweede middel. De formele motiveringsplicht houdt niet in dat dient geantwoord te worden op iedere brief na het advies van de Commissie voor Regularisatie (R.v.St., nr. 174.697 van 20 september 2007).

Bovendien stelt verzoeker ter terechtzitting geen verzendingsbewijs te kunnen voorleggen van zijn brief van 20 december 2007, daar deze brief per gewone post werd opgestuurd. Bijgevolg wordt niet aangetoond dat de minister kennis heeft gekregen van deze brief met bijkomende argumenten. Derhalve wordt niet aannemelijk gemaakt dat hij er diende op in te gaan.

Bovendien wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoeker erop dat de verplichting van de administratieve overheid om te antwoorden op de door de bestuurde aangevoerde argumenten of bezwaren in beginsel uiteraard slechts geldt in de mate dat deze argumenten of bezwaren in het kader van een tegensprekelijke procedure naar voor worden gebracht. Uit de samenlezing van de artikelen 3, 4, 10 en 11 van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk (hierna: de Regularisatiewet) blijkt dat het tegensprekelijk karakter van de regularisatieprocedure in de regel beëindigd is wanneer de Commissie voor Regularisatie haar advies ter kennis van de aanvrager en de minister heeft gebracht. Bovendien voorziet artikel 12, § 1, tweede lid van deze wet enkel een tegensprekelijke procedure bij de minister van Binnenlandse Zaken wanneer, nadat het secretariaat van de Commissie voor Regularisatie heeft vastgesteld dat het bij de aanvraag gevoegde dossier onvolledig is, de Commissie een negatief advies voor beslissing aan de minister overmaakt. In casu is dit niet het geval. In dat opzicht is dit onderdeel van het middel niet gegrond (R.v.St. nr. 128.519 van 25 februari 2004).

Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In het tweede middel voert verzoeker aan dat er manifeste appreciatiefouten werden gemaakt en de bestreden beslissing werd genomen met machtsafwending of machts-overschrijding.

3.2.1. In concreto betoogt verzoeker dat de Commissie er vanuit gegaan is dat hij zijn Turkse identiteitskaart niet persoonlijk kan afgehaald hebben in Turkije, zodat noodzakelijkerwijze de handtekening vervalst is geweest. Hij meent dat dit advies zeer oppervlakkig en voorbarig is,

nu zijn identiteitskaart verkregen werd via tussenkomst van de Turkse consul te Antwerpen. Verder betwist verzoeker de vaststelling van het advies dat nergens kon worden vastgesteld dat betrokkene ooit in contact is gekomen met één van de in de wet vermelde diensten, besturen of instellingen. In een derde onderdeel betwist hij het voorbehoud dat de Commissie zou gemaakt hebben betreffende het mogelijk vervalst zijn van de twee facturen van Krefel en van TV Centrum omdat de naam van verzoeker er zou bijgeschreven zijn.

3.2.2. De verwerende partij stelt dat aan de voorwaarden van de regularisatie moet voldaan zijn op het ogenblik van het indienen van de aanvraag in januari 2000. De verwerende partij vervolgt dat de bewijslast bij verzoeker ligt en dat de Commissie advies uitgebracht heeft na verzoeker en zijn raadsman te hebben gehoord. Tot slot stelt de verwerende partij dat verzoeker de in het advies gehanteerde argumentatie niet weerlegt door deze tegen te spreken.

3.2.3. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de minister van Binnenlandse Zaken de overweging onderschrijft en overneemt van het bij de beslissing gevoegd advies van de kamer van de Commissie voor Regularisatie van 20 november 2007. De Commissie voor Regularisatie en de minister van Binnenlandse Zaken beschikken bij het beoordelen van de vraag of verzoeker voldoet aan het criterium voorzien door artikel 2.4° Regularisatiewet over een ruime discretionaire appreciatiebevoegdheid (R.v.St., nr. 102.445 van 9 januari 2002). De terzake genomen beslissing kan enkel door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden vernietigd als zij kennelijk onredelijk is of steunt op onjuiste feitelijk gegevens. Het komt ook niet aan de Raad toe om de bewijswaarde en de pertinentie van voornoemde stukken en documenten te beoordelen, omdat deze feitenappreciatie aan de verwerende partij toebehoort (R.v.St. nr. 107.123 van 29 mei 2002, R.v.St. nr. 107.903 van 17 juni 2002).

Daargelaten de vraag of de verwerende partij op dergelijke wijze de identiteit van verzoeker in vraag kan stellen, wijst de Raad de verzoekende partij erop dat één van de determinerende motieven van de bestreden beslissing, zoals door verzoeker in zijn verzoek-schrift aangegeven, is dat er niet voldaan werd aan de voorwaarden van artikel 9, 1° van de Regularisatiewet.

Artikel 9 van de Regularisatiewet bepaalt het volgende:

“Het bij de aanvraag gevoegde dossier moet omvatten:

1° een bewijsstuk waaruit blijkt dat de aanvrager bekend is:

a) hetzij bij een bestuur of een openbare dienst, zoals de dienst vreemdelingenzaken, een politiedienst, of een gemeentebestuur of een openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn

b) hetzij bij een instelling zoals een ziekenhuis of een school (...)”

De verwerende partij stelt terecht dat artikel 9, 1° van de Regularisatiewet, dat stelt dat het dossier een bewijsstuk moet bevatten waaruit blijkt dat de aanvrager bekend is, een ontvankelijkheidsvoorwaarde omvat waaraan moet worden voldaan opdat de aanvraag tot regularisatie zou kunnen worden behandeld (R.v.St. nr. 118.895 van 30 april 2004.)

Verzoeker argumenteert dat er ten onrechte gesteld wordt dat hij geen enkel stuk bijbrengt waaruit blijkt dat hij gekend is, zoals bepaald bij artikel 9, 1° van de Regularisatiewet. Hij voert aan dat hij een medisch attest van een dokter heeft neergelegd en dat dit aanvaard dient te worden als bewijsstuk in de zin van de Regularisatiewet.

Bijgevolg dient de Raad na te gaan wat onder het begrip “instelling”, in de zin van artikel 9, 1°, b) van de Regularisatiewet, dient te worden verstaan. Artikel 9, 1°, b preciseert, het begrip “instelling” als “(...) een *instelling, zoals een ziekenhuis of een school*”. Uit de parlementaire werkzaamheden (Wetsontwerp betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, Verslag namens de Commissie voor de Binnenlandse Zaken, de algemene Zaken en het openbaar ambt, *Parl. St. Kamer*, 1999-2000, nr. 0234/001, 87) blijkt dat de minister van Binnenlandse Zaken heeft gepreciseerd dat “*NGO's en VZW's (...) geen instellingen (zijn), in de zin van de wet*”, alsook dat “*onder instellingen wordt begrepen onder andere scholen, ziekenhuizen, intercommunales, bijvoorbeeld van gas- en /of waterdistributie en banken; dat het moet gaan over een erkend of gesubsidieerd organisme*”. Bijgevolg kan een medisch attest van een dokter niet worden beschouwd als een “instelling” in de zin van artikel 9, 1°, b van de Regularisatiewet. Derhalve doet verzoekers kritiek geen afbreuk aan het gegeven dat verzoeker niet voldoet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarde opgelegd door artikel 9, 1°, b van de Regularisatiewet, en dat het middel aldus niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing (R.v.St. nr. 150.040 van 11 oktober 2005).

Doordat artikel 9.1° van de Regularisatiewet een ontvankelijkheidsvoorwaarde is, moet hieraan eerst zijn voldaan vooraleer de aanvraag ten gronde wordt behandeld. De Commissie voor Regularisatie, en in navolging de minister van Binnenlandse Zaken die de overwegingen van de Commissie overneemt en onderschrijft, hebben dan ook terecht de aanvraag slechts volledigheidshalve aan artikel 2, 4° van de Regularisatiewet getoetst. Uit het voorgaande blijkt dat de overweging dat verzoeker niet bekend is, de bestreden beslissing kan dragen. De overige onderdelen van het middel, waaronder het bekritisieren van het in vraag stellen van de huurcontracten en de aankoopbewijzen en de verwijzing naar zijn integratie en de duurzame sociale bindingen die hij in België opgebouwd heeft, hebben betrekking op de toepassing door de Commissie voor Regularisatie, en in navolging de minister, van artikel 2, 4° en slaan bijgevolg, zoals uit het voorgaande blijkt, op overtollige motieven. De kritiek op overtollige motieven, zelfs indien gegrond, kan niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden. Deze onderdelen van de middelen zijn onontvankelijk (R.v.St. nr. 177.719 van 10 december 2007).

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat bij het nemen van de bestreden beslissing manifeste appreciatiefouten werden gemaakt. Evenmin wordt aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing genomen werd met machtsafwending of machtsoverschrijding.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3. In het derde middel voert verzoeker de schending aan van de overschrijding van de redelijke termijn als een beginsel van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheids-plicht, de plicht om tijdig tot een eindbeslissing te komen en het vertrouwensbeginsel.

3.3.1. Verzoeker stelt dat sinds de indiening van de aanvraag meer dan acht jaar verstreken is. Hij vervolgt dat een administratieve overheid kan veroordeeld worden tot betaling van schade indien deze schade is veroorzaakt door een onrechtmatige daad in de vorm van een onredelijk lange wachtermijn die deze schade rechtstreeks heeft veroorzaakt.

3.3.2. De verwerende partij voert aan dat verzoeker geen belang heeft bij het middel omdat hij niet aantoonde in welke mate het uitblijven van de weigeringsbeslissing hem nadeel zou berokkenen.

3.3.3. De Raad wijst verzoeker erop dat de wet van 22 december 1999 geen termijn voorziet. Bovendien werd het dossier in beslag genomen werd door het parket naar aanleiding van een strafonderzoek. Eenmaal deze procedure afgesloten, werd het dossier vrijgegeven. Het gerechtelijk onderzoek moest eerst worden afgehandeld vooraleer de regularisatieprocedure kon worden verdergezet. De vertraging kan niet worden toegeschreven aan de minister. Na vrijgave van het dossier heeft het verloop niet onredelijk lang geduurd (R.v.St. nr. 162.096 van 30 augustus 2006). Bovendien zorgt het uitblijven van een beslissing omtrent de regularisatie er niet voor dat verzoeker een recht op regularisatie zou verwerven. Dit zou een miskenning van de bedoeling van de Regularisatiewet inhouden, dat een gunstregime inhoudt voor bepaalde categorieën van vreemdelingen (R.v.St., nr. 162.097 van 30 augustus 2006; R.v.St. nr. 177.719 van 10 december 2007). Bijgevolg maakt verzoeker geen schending van de redelijke termijn als beginsel van behoorlijk bestuur of van het vertrouwensbeginsel aannemelijk. Evenmin maakt hij aannemelijk dat de zorgvuldigheids-plicht, die inhoudt dat de overheid haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voorbereidt en stoelt op een correcte feitenvinding, geschonden werd.

Het derde middel is ongegrond.

3.4. Voor het overige voert verzoeker geen andere middelen aan, ook niet betreffende het bevel om het grondgebied te verlaten.

3.5. Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juli tweeduizend en acht door:

mevr. M. BEELEN, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

M. BEELEN.